

Runges Heemgang **Otto Vorberg**

Im Hülsen, do biem ollen Valentin,
Sat obends, üm dä Fierobensstunne
Een Mann wuoll in dä Weertschaft drin
Met Namen August Runge.
Dä ha lange met däm ollen Weert getortert
Un sick dobie manch Gläsken wäggefortert.
So wor Runge van däm guodden Druoppen
Bolle stärnhageldick besuoppen.
Wo hä no Heeme wuoll gohn,
Doh August sienen ersten Salto schlohn.
Klatsch, do lag hä vör dä Dür,
Wie so'n Fiäken in dä Bür.
August toltern hierhen
Un ok dohen
Un so es et äm passeert,
Dat hä sick hiet schwor blameert.
Dürch sien bummeliget Gohn
Es Runge schnell vam Wiäg gerohn.
„Och“, sag hä, „eck goh jo noch üöwer däm Striecke“,
So stond hä placks vör Voßbrinks Biecke.
Runge keek no vürn un ok terügge,
Doch soh hä nirgends eene Brügge.
„Och“, sag August, „dann maut mie dä do uowen
 helpen
Met mienen wackeligen Stelten.“
Un dann hiet hä sick op dä Knei gefortert
Un ganz langsam rutgestuortert:
„Leiwe Guott, eck si so fromm,
Nu help ok, dat eck rüöwer komm.“
Op eenmol feilen sick Runge mächtig
Un mok 'nen Sprung so kräftig,
Dat hä an dä annere Siet' am Struke hong
Un lachend an te seggen fong:
„Ja, denkst du dann du uowen,
Eck wör nich rüöwer gekommen,
Wann du mie nich häst biegestannen?
Denkst du, dat hä nich so gegangen?“
Dann es direkt dä Struk gebruooken,
Runge es halsüöwerkopps in dä Biecke geschuotten.
Hä plätschern met dä Beene un met dä Hänne
Un beet sick faste op dä Tanne.
Dann greep hä met dä rächten Hand
No dat faste Land.
Langsam hiet sick Runge wier bekriergen,
Dann sag hä: „Du kaß ok garkän Spaß verdriergen!“